

ELS MEUS FILLS EXPERIMENTEN la curiositat de la descoberta pel propi cos i pel cos extern com si mai haguessin vist aquesta subtil i perfecta carcassa que els ha acompanyat des que van néixer (i abans, de fet) i que han vist, en mi i en la gent del seu entorn amb total franquesa, sinceritat i perfecta imperfecció.

El sexe, l'òrgan en si i tot el que el concepte implica, ens flipa des que tenim ús de raó, per poca raó i poc ús que en fem. Som així.

El sexe és precisament el que més som, el nostre impuls més bàsic, més fantàstic, més intens, més íntim, més sincer. El sexe és la força primera de la vida. I ja em sembla bé.

Els vaig explicar que els meus pits

no eren res, gens importants comparats amb el meu cor, el meu estómac, els meus llavis, el meu sexe i el meu cervell. Els vaig dir que cada part del cos té una funció i que les han de respectar, amb

El meu cos és meu i el gaudeixo com vull. El seu cos és seu i prendre'n consciència, sense vergonya i amb alegria, és, potser, el primer ensenyament important.

un respecte sagrat (perquè no hi ha res més sagrat que gaudir del propi cos i la pròpia vida amb llibertat, sinceritat i alegria) totes i cadascuna d'elles.

Des dels ulls que em permetien veure'ls, a les mans que em permetien acariciar-los, als llavis amb els que els

explico contes, els canto cançons, els renyo i els beso, els pits amb que els vaig alimentar i el sexe amb que els vaig concebre, en la llibertat, la sinceritat i l'alegria.

El meu cos és meu i el gaudeixo com vull. El seu cos és seu i prendre'n consciència, sense vergonya i amb alegria, és, potser, el primer ensenyament important. El respecte pel cos significa el respecte per un mateix. El valor que ens donem, a cada dit, cada òrgan i cada pestanya és el valor que tenim.

Sóc un tot. Som un tot.

Aquest cos, el que sóc, el que he estat, el que seré, la meua pell, les meves idees, les meves terminacions nervioses, el meu plaer, les meves pors, els meus peus, les meves mans, els meus

llavis, els meus cabells, el meu sexe, la meua esquena que ho aguanta tot, el meu cap, el meu dolor, la meua esperança, la meua felicitat, la meua matriu que no tinc i on vau créixer, el meu desig, les meves ganes, la meua empenta, la meua feblesa, el meu somriure, els meus ulls marrons (l'esquerre amb taca inclosa), els meus somnis i el meu futur. Sóc un tot.

Tot.

Els vaig acotxar.

Es van adormir i quan els mirava ho vaig entendre. Tot també inclou el que ja no és meu. Aquests dos cossos que dormien, tranquils, al meu llit i que tot just ara, es descobreixen.

I això em va fer terriblement feliç. En un tot que també els incloïa. En una felicitat que cabia en els seus cossos i en el meu. En aquest cos.

CULTURA

Macedonia

El Teatre-Auditori era una festa. Una festa amb lectures diverses, celebrada amb intensitat i entusiasme per la majoria de públic infantil. Una festa en la qual les nenes i els nens s'ho passaven "pipa" i una festa perquè metaforitzava la bellesa de la convivència intergeneracional. El protagonisme no era de la gent adulta, era dels nois i noies en formació tant a l'escenari com a la platea. El grup Macedonia format per cinc noies entre dotze i quinze anys, acompanyades per cinc músics estava format per la quarta generació que des de l'any 2000 ha creat un nou estil d'espectacle musical de caire infantil. La naturalitat i saber fer de les joves cantaires i la integració al concert dels nens i nenes, nois i noies li donaven a la festa un missatge de futur ple de confiança i d'esperança.

S'hi vivia al Teatre Auditori una mena de profecia que posava davant la mirada dels més grans el goig de comprovar com entre els escolars es treballa amb qualitat i entusiasme quan es dona als nens i nenes la real importància que tenen en la col·lectivitat perquè no són un número sinó uns factors creadors que aporten tot el seu saber. Una demostració que tractant-los com a persones en període de formació, com ciutadans amb personalitat, com éssers lliures, saben actuar amb dignitat, qualitat i entusiasme aportant a la convivència intergeneracional

l'esperança d'un futur millor. Un Teatre Auditori ple de fills i filles, pares i mares, avis i àvies era molt més que una postal de Nadal, era el Nadal de la història de cada dia. Definia la felicitat de saber viure en companyia i sobretot de saber confiar mútuament. Un concert d'infants, una gran lliçó de psicologia de la vida.

Joan Sala Vila

los rípios de Francisco Barbachano

Flaco servicio le ha hecho al Madrid, José Mourinho, creando enfrentamientos y no ganando ni un título. No se merece un gran Club tan notable desatino: una temporada en blanco ha sido todo su sino.

¿El gafe color merengue, será acaso Florentino?

Es obvio que su afición ama al Madrid a toda costa aunque haya cabreados, por no comerse una rosca. Mourinho es garantía de fracaso sin medida y al culé no le interesa, que se marche a otra liga.

Pero es claro que se va ante ese hecho fatal, sin correrlo a gorrazos, porque eso estaría mal.

¡El fracaso de Mourinho!

Llum, color i fantasies cromàtiques

Catherine Rathburn i Maria José Buxó presenten a la Sala Carles Sindreu, de l'Ametlla del Vallès un espectacle de formes, colors i llum que desvetllen admiració i gaudi convertint la contemplació dels treballs artístics en una integració del visitant, fent-lo sentir-se co-artista de l'obra que té davant els seus ulls. Catherine

Rathburn fa palesa la capacitat comunicativa del vidre en diàleg amb formes i colors jugant-hi la poesia i la música. La seva obra esdevé un homenatge a la natura que ofereix a l'artista un gran nombre de lectures i el fet de sentir-se creador.

Maria José Buxó amb les seves

aquarel·les ens introdueix en un món de fantasies amb una tècnica nascuda d'una gran imaginació i obra d'una excel·lent capacitat artística. Les seves pintures són una introspecció de l'esperit de la natura endevinant formes d'ànima profètica i desvetllant un disseny integrador en un món en el que és molt protagonista

l'esperit potenciant la qualitat de la matèria. Una exposició de temàtica inspirada en la naturalesa, interpretada des de la realitat a la ficció i que amb estils diferents complementen el missatge artístic. Una invitació a viure l'entorn a partir d'una contemplació interioritzada.